

ความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาเทนนิสของนักกีฬาเยาวชนไทย SPORT COMMITMENT OF THAI YOUTH TENNIS PLAYERS

นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร^{*}

ชัยรัตน์ ชูสกุล^{**}

ธนิดา จุลวนิชย์พงษ์[†]

อำนาจ ตันพานิชย์^{***}

Abstract

Based on the original conceptual model of sport commitment by Carpenter and Coleman (1998) and the mediational model by Weiss, Kimmel, and Smith, (2001), a few researches have been conducted to test its relationships among the Thai populations' athletic population. (Choosakul, 2003; Choosakul, Vongjaturapat, Tayruekum, 2004; Vongjaturapat, Choosakul, & Tairuekum, 2004; Choosakul, 2004). Such evidence however is of limited value in specifically explaining Thai athlete's involvement in tennis. Therefore, the objectives of this study were (a) to test and validate an instrument of SCM in a young Thai tennis players; and (b) to examine the structural relationships among the component of SCM in alignment with two conceptual models. A Thai version of the Tennis Athlete Opinion Survey (TTAOS) was completed by a employed to a total of 598 (males = 427, females = 171) young tennis players. A confirmatory factor analysis revealed that the model fit the empirical data well. All sub-scales were found to have adequate reliability, as indicated by the alpha reliability coefficients ($r = .72 - .89$) and composite reliability. These findings also provided empirical support for the construct validity of the SCM' instrument for young Thai youth tennis players. Moreover, hypothesized relationships among variables were tested using structural equation modeling. The results provided a support for the original and mediational models. These results are a useful implication for tennis training that can be structured to maximize the commitment and motivation for young Thai youth tennis players.

^{*} ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

^{**} อาจารย์ ดร. ภาควิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพและการกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

^{***} อาจารย์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร

บทคัดย่อ

จากโมเดลความมุ่งมั่นในการกีฬาเบื้องต้น (Carpenter & Coleman, 1998) ซึ่งเป็นโครงสร้างขององค์ประกอบในการกีฬาที่มีความสัมพันธ์กับความมุ่งมั่นในการกีฬาโดยรวม และโมเดลแบบตัวกลาง (Weiss, Kimmel, & Smith, 2001) ที่มีความสนุกสนานเป็นองค์ประกอบกลางระหว่างโครงสร้างต่างๆ ขององค์ประกอบในการกีฬาและความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาโดยรวม โมเดลทั้งสองนี้ได้มีการประยุกต์ใช้และทดสอบในประเทศไทยกับนักกีฬาระดับเยาวชนบ้างแล้ว (Choosakul, 2003; Choosakul, Vongjaturapat, & Tairuekum, 2004; Vongjaturapat, Choosakul, & Tairuekum, 2004; Choosakul, 2004) อย่างไรก็ตาม การศึกษาเหล่านั้นยังมีข้อจำกัดในการอธิบายลักษณะความมุ่งมั่นของนักกีฬาเทนนิสไทยโดยเฉพาะ วัตถุประสงค์ของการศึกษานี้จึงเพื่อ (ก) ทดสอบและหาความเที่ยงของเครื่องมือที่ใช้ในการวัดโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทย และ (ข) อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างขององค์ประกอบภายในโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาตาม 2 แนวคิดของโมเดล (เบื้องต้นและแบบตัวกลาง) โดยใช้แบบสอบถามวัดความคิดเห็นของนักกีฬาเทนนิสฉบับภาษาไทย (ชัยรัตน์ ชูสกุล, 2548) ประกอบด้วยข้อคำถาม 34 ข้อ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเทนนิสระดับเยาวชนไทยจำนวน 598 (ชาย 427 คน หญิง 171 คน) การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แต่ละองค์ประกอบย่อยของความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬามีความเชื่อมั่น จากการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟา ($r = .72-.89$) และค่าความเชื่อมั่นองค์ประกอบ (composite reliability) ข้อค้นพบครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงคุณภาพของเครื่องมือวัดโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาสำหรับนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทยทั้งด้านความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง รวมทั้งผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบโครงสร้างต่างๆ ภายในโมเดล โดยใช้การวิเคราะห์รูปแบบสมการโครงสร้าง (SEM) ซึ่งพบว่า โมเดลสมมุติฐานทั้งสองได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดี สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการสร้างและจูงใจให้นักกีฬาเทนนิสมีความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาให้มากขึ้นต่อไป

บทนำ

ความมุ่งมั่น (Commitment) เป็นสิ่งที่นักจิตวิทยาสังคมใช้อธิบายถึงเหตุผลของการคงอยู่และต่อเนื่องในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ (Brickman, 1987) และถือเป็นกุญแจสำคัญของการนำไปสู่ความสำเร็จในทุกกิจกรรม เช่น เชิงธุรกิจ ความสัมพันธ์ รวมทั้งในเชิงกีฬา ความมุ่งมั่นเป็นตัวกรอบพฤติกรรมของคนที่นำไปสู่ความสำเร็จ แม้จะได้รับหรืออยู่ในสภาพของความกดดันต่างๆ (Orlick, 1990, p.8) ดังนั้นจึงได้มีการวิจัยและพัฒนาจนเกิดเป็นทฤษฎีหนึ่งทางจิตวิทยาการกีฬา เพื่อช่วยส่งเสริมให้คนคงยึดติดและมุ่งมั่นกับการทำกิจกรรมร่างกาย การออกกำลังกายและการกีฬา (Kelly, 1993)

การศึกษาเกี่ยวกับความมุ่งมั่นในการกีฬา (Sport commitment) ได้มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องและพัฒนาเป็นโมเดลเพื่ออธิบายถึงเหตุผลของการทุ่มเทในการเล่นกีฬาที่ชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการศึกษาในต่างประเทศ (Carpenter, 1995; Carpenter & Coleman, 1998; Scanlon, Simons, Carpenter, Schmidt, & Keeler, 1993; Weiss et al., 2001) สำหรับในประเทศไทยได้มีการศึกษาอยู่บ้างเช่นกัน (Choosakul, 2003; Choosakul, Vongjaturapat, Tairuekum, 2004; Vongjaturapat, Choosakul, & Tairuekum, 2004; Choosakul, 2004) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการศึกษากับนักกีฬาที่หลายชนิดกีฬารวมกัน ดังนั้นการศึกษาความมุ่งมั่น

ของนักกีฬาไทยให้มีความเฉพาะของแต่ละชนิดกีฬาที่มีลักษณะทางโครงสร้างของสังคมที่ต่างกัน จึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสำหรับการได้องค์ความรู้เพื่อการนำไปใช้ให้ได้อย่างเหมาะสมในแต่ละชนิดกีฬามากขึ้น (Choosakul, 2004)

เทนนิสเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางทั้งต่างประเทศและในประเทศ มาเป็นเวลานาน สำหรับประเทศไทยเทนนิสเป็นกีฬาที่มีการเริ่มเล่นตั้งแต่สมัยของรัชกาลที่ 7 (ลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทย 2549) และได้รับความนิยมอย่างยิ่งชนิดหนึ่งในทุกเพศ ทุกวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการแข่งขันระดับเยาวชน ณ เวลานี้ มีผู้ที่สนใจเล่นเทนนิสเป็นจำนวนมากหลังจากที่เมื่อนักกีฬาไทยแสดงความสามารถได้ในระดับโลก อย่างเช่น ภราดร ศรีชาพันธุ์ หรือแทมมารีน ธนสุกาญจน์ ความสำเร็จของนักกีฬาทั้งสองทำให้เกิดประโยชน์ทั้งทางตรง คือเป็นการออกกำลังกายเพื่อพัฒนาสุขภาพร่างกาย จิตใจ ให้สมบูรณ์แข็งแรง และทางอ้อมที่เป็นการช่วยเตรียมหรือพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณค่าในอนาคตด้วยการเล่นกีฬา ทั้งยังช่วยลดปัญหาอาชญากรรม หลีกเสี่ยงภัยคุกคามจากความเจริญก้าวหน้าในยุคเทคโนโลยีได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม ประโยชน์ต่างๆ เหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อนักกีฬาเล่นกีฬานั้นอย่างจริงจัง มุ่งมั่นและทุ่มเท ไม่มีการเลิกรากจากการเล่นไปก่อนเวลาอันควร ดังนั้นทำอย่างไรจึงจะทำให้ให้นักกีฬาเยาวชนไทยเหล่านี้มีความมุ่งมั่นกับการเล่นเทนนิสให้ได้ยาวนาน ไม่เลิกเล่น สามารถรวมกับการฝึกซ้อมและการแข่งขันเทนนิสไปเรื่อยๆ และพัฒนาความสามารถได้เต็มศักยภาพจนถึงจุดสูงสุด

การวิจัยครั้งนี้จึงเป็นการศึกษาถึงปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อความมุ่งมั่นของนักกีฬาเยาวชนไทยในการเล่นเทนนิส โดยมีวัตถุประสงค์เชิงทฤษฎีเพื่อพัฒนาโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทยที่มีคุณภาพ (ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และความเชื่อถือได้) และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสเยาวชนไทย

ผลการวิจัยจะช่วยทำให้ผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีเป้าหมายในการพัฒนาศักยภาพนักกีฬาสูงสุด สามารถนำปัจจัยต่างๆ เหล่านั้นไปใช้ประโยชน์ในการจัดบรรยากาศหรือโปรแกรมการฝึกกีฬาเทนนิส หรือโครงการต่างๆ เพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการเล่นกีฬาของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทย ได้อย่างเหมาะสม ทำให้นักกีฬาเทนนิสไทยมีความมุ่งมั่นตั้งใจในการเล่นกีฬาให้ได้อย่างเต็มที่ จริงจังและ นำไปสู่การพัฒนาความสามารถทางการกีฬาเป็นอาชีพที่สูงสุดและยั่งยืนต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักกีฬาเทนนิสระดับเยาวชนที่เข้าร่วมการแข่งขันในรายการแข่งขันระดับเยาวชนทั่วประเทศ ได้แก่การแข่งขันที่ จังหวัดชลบุรี กรุงเทพมหานคร จังหวัดพิษณุโลก และจังหวัดขอนแก่น จำนวนทั้งสิ้น 598 คน (ชาย 427 คน หญิง 171 คน) อายุระหว่าง 10-19 ปี ($M = 13.25$, $S = 2.19$) ซึ่งศึกษาอยู่ระดับประถมศึกษา 188 คน ระดับมัธยมศึกษา 404 คน และระดับอุดมศึกษา 6 คน โดยส่วนใหญ่มีเหตุผลในการเริ่มเล่นเทนนิสเพื่อสุขภาพ กลุ่มตัวอย่างมีระดับความสามารถในการเล่นเทนนิสในอันดับช่วง 1-100 ในประเทศไทย ในแต่ละช่วงอายุของการแข่งขัน (5 ช่วงอายุ ตั้งแต่ 10 12 14 16 และ 18 ปี)

กลุ่มตัวอย่างทุกคนรับทราบวัตถุประสงค์การวิจัย ให้ความร่วมมือในการวิจัยด้วยความเต็มใจและได้รับความเห็นชอบจากผู้ปกครองและโค้ช โดยผู้ปกครองได้ลงชื่ออนุญาตให้ตอบแบบสอบถามด้วย พร้อมได้รับการขอบคุณจากผู้วิจัยภายหลังจากการตอบแบบสอบถามเสร็จสิ้น

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสำรวจความคิดเห็นของนักกีฬาเทนนิส ที่สร้างขึ้นมาเพื่อศึกษาระดับของความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬา ที่เรียกว่า แบบสำรวจความคิดเห็นของนักกีฬาเทนนิสไทย (Thai Tennis Athlete' Opinion Survey; TTAOS) ซึ่งดัดแปลงมาจาก แบบสำรวจความคิดเห็นของนักกีฬาไทย (Thai Athlete' Opinion Survey; TAOS) ของ Choosakul & Vongjaturapat (2003) โดยได้รับการปรับเนื้อหาและข้อความให้เฉพาะเหมาะสมสำหรับนักกีฬาเทนนิสเยาวชน

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสำรวจความคิดเห็นแบบมาตราประเมินค่า 7 อันดับ (อันดับ 1 น้อยที่สุด และอันดับ 7 มากที่สุด) ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 34 ข้อถาม ซึ่งวัดในองค์ประกอบทั้งหมด 10 องค์ประกอบตามโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาเทนนิส คือ องค์ประกอบด้านการรับรู้ความสามารถ (Perceived ability: PEA ข้อคำถามที่ 1-3) ความมุ่งมั่นต่อเทนนิส (Tennis commitment: TEC ข้อคำถามที่ 4-7) ความสนุกสนาน (Tennis enjoyment: TEE ข้อคำถามที่ 8-10) ความรู้สึกในทางลบ (Negative affect: NEA ข้อคำถามที่ 11-14) การลงทุนในการเล่น (Personal investment: PEI ข้อคำถามที่ 15-17) ทางเลือกอื่นๆ (Involvement alternatives: INA ข้อคำถามที่ 18-20) โอกาสได้รับการยอมรับ (Recognition opportunities: REO ข้อคำถามที่ 21-24) โอกาสทางสังคม (Social opportunities: SOO ข้อคำถามที่ 25-28) การสนับสนุนทางสังคม (Social support: SOS ข้อคำถามที่ 29-31) และข้อจำกัดทางสังคม (Social constraint: SOC ข้อคำถามที่ 31-34)

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจความคิดเห็นของนักกีฬา ถูกนำมาวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟ่า เพื่อแสดงความเชื่อมั่น และใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL) ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) เพื่อบ่งบอกถึงความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสำรวจ และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง (Structural Equation Modeling: SEM) เพื่ออธิบายถึงความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างขององค์ประกอบในการทำนายความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาเทนนิส ของนักกีฬาเยาวชนไทย

ในการประเมินความเหมาะสมของโมเดล ใช้ดัชนีความสอดคล้องกลมกลืน (Goodness of fit indexes) จากค่าต่างๆ ดังนี้ คือ ค่า Chi-Square statistic (χ^2) Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA: Steiger, 1990), ค่า Non-Normed Fit Index (NNFI; Tucker & Lewis, 1973), และค่า Comparative Fit Index (CFI; Bentler, 1990) และใช้เกณฑ์ในการประเมินความเหมาะสม คือ หาก RMSEA มีค่าต่ำกว่า .08 แสดงว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ หากมีค่าเข้าใกล้ .05 แสดงให้เห็นความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากขึ้น (Browne & Cudeck, 1993) สำหรับ NNFI และ CFI ที่มีค่าเข้าใกล้ 1.0 แสดงว่าข้อมูลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดัชนีต่างๆ ทั้งหมดนี้นำไปพิจารณาทั้งในการประเมินโมเดลวัดและโมเดลโครงสร้าง (Measurement and structural model) ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ

ของค่าพารามิเตอร์ของโมเดลพิจารณาจากค่าที่ (t-values; $t \geq 1.96$ แสดงว่า มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ $t \geq 2.54$ แสดงว่า มีนัยสำคัญที่ระดับ .01) และกำหนดเมตริกของแต่ละตัวแปรแฝงในโมเดลการวัดให้มีน้ำหนักองค์ประกอบเป็น 1.0 ดังนั้นในองค์ประกอบของตัวแปรแฝงนั้นๆ จะไม่มีการประเมินระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัย

ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบวัดโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสของนักกีฬาเยาวชนไทย

ผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ได้ค่า $\chi^2 = 1101.13$, $df = 482$, $RMSEA = 0.046$ (CI: 0.042-0.050) $NNFI = 0.94$ และ $CFI = 0.95$ แสดงให้เห็นได้ว่า โมเดลวัดความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แบบสำรวจความคิดเห็นทั้ง 34 ข้อ มีความเที่ยงตรงในการวัดของแต่ละองค์ประกอบ (ทั้ง 10 องค์ประกอบ) สำหรับนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทย ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) ค่าความคาดเคลื่อนของความแปรปรวน (Error variance) และค่าที่ (t-values) (แสดงในตาราง 1)

ตาราง 1 แสดงค่าน้ำหนักองค์ประกอบ ความคาดเคลื่อนมาตรฐานและค่าที่ของแต่ละข้อคำถามในแบบวัดโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาเทนนิส

ข้อคำถาม	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading)	ค่าความคาดเคลื่อนของความแปรปรวน (error variance)	ค่าที่ (t-values)
การรับรู้ความสามารถ (PEA)			
PEA 1: ท่านคิดว่าท่านเล่นเทนนิสเก่งแค่ไหน	1.00	-	-
PEA 2: ทักษะของท่านดีขึ้นแค่ไหนระหว่างช่วงเวลาของการเล่นเทนนิส	1.00	0.05	21.30
PEA 3: ท่านประสบความสำเร็จแค่ไหนระหว่างที่เล่นเทนนิส	0.92	0.05	20.04
ความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิส (TEC)			
TEC 1: ฉันอุทิศตัวที่จะเล่นเทนนิส	1.00	-	-
TEC 2: ฉันตั้งใจที่จะเล่นเทนนิสต่อไป	1.04	0.05	22.85
TEC 3: ฉันยินดีที่จะทำทุกอย่างเพื่อที่จะเล่นเทนนิสต่อไป	0.92	0.05	19.39
TEC 4: มันเป็นการยากสำหรับฉันที่จะเลิกเล่นเทนนิส	0.61	0.05	11.94

ข้อความ	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (factor loading)	ค่าความ คาดเคลื่อน ของความ แปรปรวน (error variance)	ค่าที่ (t- values)
การลงทุนในการเล่น (PEI)			
PEI 1: ฉันทุ่มเวลาอย่างมากให้กับการเล่นเทนนิสในฤดูกาล แข่งขันนี้	1.00	-	-
PEI 2: ฉันทุ่มความพยายามอย่างมากให้กับการเล่นเทนนิสใน ฤดูกาลแข่งขันนี้	1.16	0.04	27.40
PEI 3: ฉันทุ่มพลังความสามารถอย่างมากให้กับการเล่น เทนนิสในฤดูกาล	1.04	0.04	24.40
ทางเลือกอื่น ๆ (INA)			
NEA 1: เมื่อเปรียบเทียบกับกิจกรรมอื่นๆ ที่ฉันเข้าร่วม ยังมี กิจกรรมที่ฉัน	1.00	-	-
NEA 2: ฉันอยากจะทำอย่างอื่นบ้างแทนการเล่นเทนนิส	2.01	0.22	9.02
NEA 3: ฉันจะมีความสุขมากกว่านี้ ถ้าได้ทำสิ่งอื่นบ้าง นอกเหนือจากการเล่นเทนนิส	1.91	0.21	9.15
โอกาสทางสังคม (SOO)			
SOO 1: การมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเล่นเทนนิส เปิด โอกาสให้ฉันได้อยู่กับ	1.00	-	-
SOO 2: การมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเล่นเทนนิส เปิด โอกาสให้ฉันได้มีเพื่อนใหม่	1.18	0.07	18.08
SOO 3: การมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเล่นเทนนิส เปิด โอกาสให้ฉันได้มี	1.12	0.06	17.33
SOO 4: การมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเล่นเทนนิส เปิด โอกาสให้ฉันยังคงอยู่ในทีม	1.00	0.06	15.54
โอกาสได้รับการยอมรับ (REO)			
REO 1: ฉันต้องการเลื่อนระดับการเล่นเทนนิสให้ขึ้นไปอยู่ใน ระดับที่สูงขึ้น	1.00	-	-
REO 2: ฉันต้องการได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นที่มี ความสำคัญต่อฉัน	1.05	0.05	19.06
REO 3: ฉันต้องการพิชิตรางวัล	1.15	0.05	20.94

REO 4: ฉันต้องการเป็นผู้ชนะ	1.10	0.06	20.06
การสนับสนุนทางสังคม (SOS)			
SOS 1: ฉันรู้สึกว่าคุณคนอื่นที่มีความสำคัญกับฉัน คิดว่าฉันเหมาะสมที่จะเล่น	1.00	-	-
SOS 2: บุคคลอื่นที่มีความสำคัญกับฉัน กระตุ้นให้ฉันเล่นเทนนิส	0.96	0.07	14.40
SOS 3: บุคคลอื่นที่มีความสำคัญกับฉัน สนับสนุนให้ฉันเล่นเทนนิส	1.02	0.07	15.14
ข้อจำกัดทางสังคม (SOC)			
SOC 1: ฉันรู้สึกได้รับความกดดันจากเพื่อนๆ ให้เล่นเทนนิสต่อไป	1.00	-	-
SOC 2: ฉันรู้สึกได้รับความกดดันจากพ่อ – แม่ ให้เล่นเทนนิสต่อไป	1.16	0.05	23.58
SOC 3: ฉันรู้สึกได้รับความกดดันจากผู้ฝึกสอน/ อาจารย์ให้เล่นเทนนิสต่อไป	1.01	0.05	21.61

ค่า $t \geq 1.96$ แสดงว่า มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และค่า $t \geq 2.54$ แสดงว่า มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์แอลฟา (Alpha coefficients) ของแต่ละองค์ประกอบในโมเดลวัดความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬา มีค่าอยู่ระหว่าง .72 (ทางเลือกอื่นๆ) ถึง .89 (การลงทุนในการเล่น) แสดงให้เห็นได้ว่าแบบวัดโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสมีความเชื่อถืออยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ($> .70$; Chonbach,1951) นอกจากนี้ค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง (แต่ละองค์ประกอบ) มีความสัมพันธ์กันสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรแฝงแต่ละองค์ประกอบมีความสัมพันธ์ร่วมกันและวัดในเนื้อหาเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า แบบวัดโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสของนักกีฬาเยาวชนไทยเป็นแบบสำรวจความคิดเห็นที่มีความเชื่อถือได้ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์แอลฟา ขององค์ประกอบโมเดลการวัดความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสทั้ง 10 องค์ประกอบ แสดงในตาราง 2

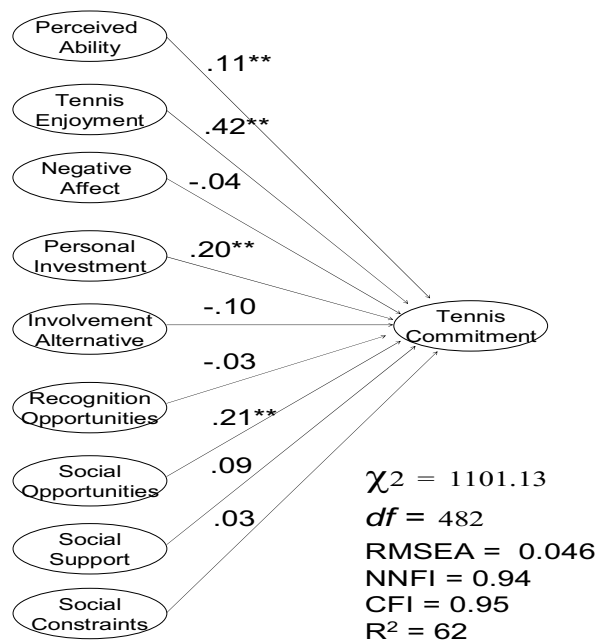
ตาราง 2 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์แอลฟา ขององค์ประกอบโมเดลการวัดความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิส

ตัวแปร	PEA	TEC	TEE	NEA	PEI	INA	REO	SOO	SOS	SOC
PEA	.85									
TEC	0.42	.79								
TEE	0.38	0.72	.85							
NEA	-0.12	-0.29	-0.31	.85						
PEI	0.39	0.64	0.62	-0.25	.89					
INA	0.19	-0.70	-0.09	0.27	-0.04	.72				
REO	0.27	0.46	0.57	-0.21	0.41	-0.06	.83			
SOO	0.35	0.60	0.51	-0.31	0.58	0.02	0.47	.87		
SOS	0.29	0.53	0.52	-0.21	0.41	0.02	0.58	0.72	.74	
SOC	-0.15	-0.24	-0.26	0.46	-0.26	0.21	-0.15	-0.30	-0.14	.87
M	4.61	4.96	5.33	2.21	4.88	3.88	5.04	5.47	5.06	2.59
SD	1.43	1.55	1.47	1.68	1.54	1.65	1.48	1.52	1.53	1.59

ตัวเลขเอนเซ็ม คือ สัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์แอลฟา

ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง (Structural relationships) ขององค์ประกอบที่ทำนายความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาเทนนิสของนักกีฬาเยาวชนไทย

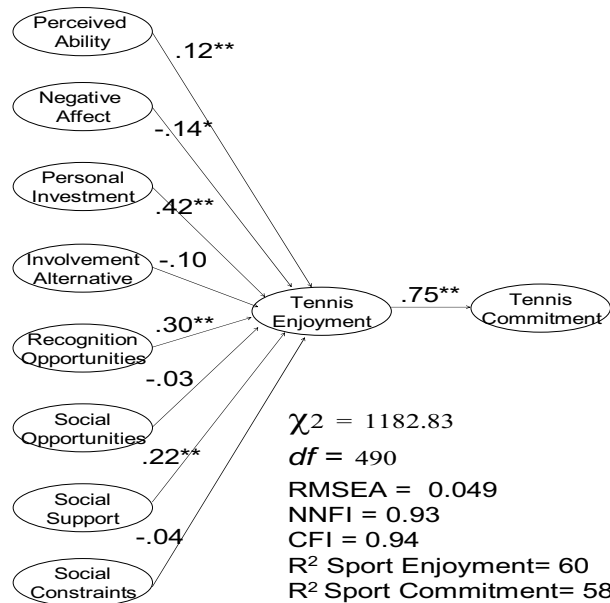
ผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของโมเดลความมุ่งมั่นของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทย ในโมเดล 1 (องค์ประกอบทั้ง 10 องค์ประกอบ ส่งผลโดยตรงต่อความมุ่งมั่น) พบว่า โมเดลมีความกลมกลืนสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (ค่า $\chi^2 = 1101.13$ df = 482 RMSEA = 0.046 (CI: 0.042-0.050) NNFI = 0.94 และ CFI = 0.95) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบและความความเคลื่อนไหวขององค์ประกอบของโมเดลการวัด (Measurement model) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่า t > 1.96) ค่าประมาณพารามิเตอร์ของอิทธิพลความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างที่มีต่อระดับของความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิส พบว่า ความสนุกสนาน (.42) โอกาสทางสังคม (.21) การลงทุนในการเล่น (.20) และ การรับรู้ความสามารถ (.11) เป็นองค์ประกอบที่มีผลต่อระดับความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิส ตามลำดับ (อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01) ส่วนองค์ประกอบด้านอื่นๆ ไม่มีอิทธิพลต่อระดับความมุ่งมั่น ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างโมเดลนี้สามารถอธิบายได้ถึง 62 เปอร์เซ็นต์ (Percent accounted of variance: R²) (ดังในภาพประกอบที่ 1)

ภาพประกอบที่ 1 แสดงโครงสร้างขององค์ประกอบและอิทธิพลความสัมพันธ์ของโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทย (โมเดล 1)

นอกจากนี้ การวิจัยยังได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสตามสมมุติฐาน ในโมเดลที่ 2 ที่กล่าวว่า ความสนุกสนานในการเล่น สามารถเป็นองค์ประกอบระหว่างองค์ประกอบสาเหตุ (Mediator) และความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาได้ และจากผลงานวิจัยที่ผ่านมา (Weiss et al, 2001; Vongjaturapat; Choosakul & Tayruekham, 2004) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับโมเดลที่ 2 พบว่าโมเดลมีความกลมกลืนสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (ค่า $\chi^2 = 1182.83$ $df = 490$ $RMSEA = 0.049$ (CI: 0.045-0.052) $NNFI = 0.93$ และ $CFI = 0.94$) ค่าหน้าหนังกองค์ประกอบและความเคลื่อนไหวขององค์ประกอบของโมเดลการวัด มีนัยสำคัญทางสถิติ (ค่า $t > 1.96$) ค่าประมาณพารามิเตอร์ของอิทธิพลความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างที่มีต่อระดับของความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิส พบว่า ความสนุกสนาน (.75) เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลมากที่สุด (ทางตรง) ต่อระดับความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ขณะที่องค์ประกอบอื่นๆ ซึ่งประกอบด้วย การลงทุนในการเล่น (.42) โอกาสทางสังคม (.30) การสนับสนุนทางสังคม (.22) และ การรับรู้ความสามารถ (.12) เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลทางบวกต่อความสนุกสนาน ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ขณะที่องค์ประกอบด้าน ความรู้สึกในทางลบ (-.14) มีอิทธิพลทางลบต่อความสนุกสนาน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ส่วนองค์ประกอบด้านทางเลือกอื่นๆ โอกาสได้รับการยอมรับ และ ข้อจำกัดทางสังคมไม่มีอิทธิพลในความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสของ

นักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทย โมเดลความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างที่ทำการทดสอบตามสมมุติฐานนี้สามารถทำนายระดับความมุ่งมั่นได้ 58 เปอร์เซ็นต์ และทำนายความสนุกสนานได้ 60 เปอร์เซ็นต์ (ดูภาพประกอบที่ 2)

ภาพประกอบที่ 2 แสดงโครงสร้างขององค์ประกอบและอิทธิพลความสัมพันธ์ของโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทย (โมเดล 2)

อภิปรายผล

การพัฒนาแบบสำรวจความคิดเห็นของนักกีฬาต่อความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาและศึกษาความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสของนักกีฬาเยาวชนไทย เป็นสิ่งสำคัญและเป็นประโยชน์เพื่อเป็นแนวทางในความเข้าใจลักษณะและพฤติกรรมนักกีฬาเทนนิสที่มีความสัมพันธ์กับการมีความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสที่จริงจัง ความมุ่งมั่น เป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำพานักกีฬาไปสู่ความสำเร็จในการเล่นกีฬา ถึงแม้ว่าโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นกีฬาของนักกีฬาระดับเยาวชนไทย จะได้มีการศึกษาและรายงานการวิจัยมาบ้างแล้วก็ตาม (ชัยรัตน์ ชูสกุล, 2545; Choosakul & Vongjaturapat, 2003; Choosakul, Vongjaturapat & Tayruekham, 2004; Vongjaturapat, Choosakul & Tayruekham, 2004; Choosakul, 2004) การศึกษาที่ผ่านมาเป็นผลการศึกษาที่ยังไม่ได้ศึกษาให้มีความเฉพาะในชนิดกีฬา เพียงแต่เป็นการศึกษาในกีฬาทั่วไป (หลายชนิดกีฬา) แต่เนื่องจากกีฬาแต่ละชนิดมีธรรมชาติ พฤติกรรม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะกีฬาเทนนิสที่เป็นกีฬาที่เป็นกีฬาอาชีพได้ ผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้องกันมากกว่าในกีฬาอีกหลายชนิดและสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจก็มีลักษณะเฉพาะ ดังนั้นการศึกษาวิจัยครั้งจึงมุ่งศึกษาเพื่อให้เกิดความ

ชัดเจนของกีฬาชนิดนี้ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาความมุ่งมั่นและความสำเร็จทางกีฬาเทนนิสได้ตรงและเป็นประโยชน์แก่กีฬาเทนนิสมากขึ้น

สำหรับวัตถุประสงค์แรกของการวิจัยเพื่อพัฒนาแบบวัดโมเดลการวัดความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสของนักกีฬาเยาวชนไทยนั้น ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าแบบสำรวจความคิดเห็นของนักกีฬาเยาวชนไทย ที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมกับนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทย เป็นแบบสำรวจความคิดเห็นที่มีคุณภาพทั้งด้านความเชื่อมั่น (ค่า r อยู่ระหว่าง .72 -.89) มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ซึ่งมีค่าใกล้เคียงและสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา (ชัยรัตน์ ชูสกุล, 2545; Choosakul & Vongjaturapat, 2003; Choosakul et al., 2004; Vongjaturapat et al., 2004; Choosakul, 2004) ดังนั้นจึงมีความเหมาะสมและพร้อมที่จะนำแบบสอบถามนี้ไปใช้ได้ทั้งในทางปฏิบัติ เช่น นำไปวัดหรือสังเกตพฤติกรรมของนักกีฬาเทนนิสว่ามีลักษณะหรือพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเล่นเทนนิสที่เป็นไปอย่างมุ่งมั่นหรือไม่ ซึ่งจะช่วยให้โค้ช ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องกับนักกีฬาสามารถเข้าใจและปรับพฤติกรรมของนักกีฬาจากการดำเนินการให้สอดคล้องกับเหตุผลที่นักกีฬามีความมุ่งมั่นต่อไป

วัตถุประสงค์ที่สองของการวิจัยครั้งนี้ คือ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ภายในโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสของนักกีฬาเยาวชนไทย จากผลการวิเคราะห์โมเดลสมมุติฐานทั้ง โมเดล 1 และ โมเดล 2 สามารถสรุปและอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

โมเดล 1 ปัจจัยเชิงโครงสร้างที่มีความสัมพันธ์ในการทำนายความมุ่งมั่นของการเป็นนักกีฬาเยาวชนไทย พบว่า ปัจจัยด้าน “ความสนุกสนานในการเล่นเทนนิส” เป็นปัจจัยสำคัญและมีอิทธิพลต่อระดับความมุ่งมั่นของนักกีฬาเทนนิสมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา (Choosakul, Vongjaturapat & Tayruekham, 2004; Vongjaturapat et al., 2004; Choosakul, 2004; Weiss, Kimmel, & Smith, 2001; Carpenter, 1995; Carpenter & Coleman, 1998; Scalan et al., 1993) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง Weiss et al (2001) ซึ่งได้ทำการศึกษาโมเดลความมุ่งมั่นในนักกีฬาเยาวชนเทนนิสเช่นกัน ในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยรายงานว่าการสนุกสนานเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระดับความมุ่งมั่นของนักกีฬาเทนนิสมากที่สุด ดังนั้นจากผลการวิจัยครั้งนี้จึงสามารถยืนยันได้อย่างชัดเจนว่าการสร้างบรรยากาศการเล่นหรือการแข่งขันเทนนิสที่เป็นไปด้วยความสนุกสนาน ไม่เครียด ไม่บ่าเบื้อ จะเป็นปัจจัยที่จะทำให้นักเทนนิสมีความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสมากที่สุด

นอกจากนั้นแล้วการที่นักกีฬาได้ลงทุนหรือเสียสละไม่ว่าจะเป็นเวลา โอกาส หรืออื่นๆ เพื่อการเล่นเทนนิส เป็นปัจจัยอันดับรองลงมาที่มีผลต่อระดับความมุ่งมั่นของนักกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Weiss et al. (2001) ซึ่งพบว่า “การลงทุนและเสียสละ” เป็นปัจจัยสำคัญรองลงมาจากความสนุกสนาน ดังนั้นหากต้องการให้นักกีฬาเทนนิสมีความมุ่งมั่นในการเล่นมากขึ้น ควรต้องมีการกระตุ้นให้นักกีฬาเข้าใจเกี่ยวกับความคุ้มค่าของการเล่นเทนนิส หรือเข้าใจถึงความจำเป็นของการเป็นนักกีฬาเพื่อการแข่งขันในระดับสูงต้องอุทิศตน ความสุขส่วนตัวบางอย่าง ซึ่งเป็นการเสียสละส่วนตัวในการเล่น ดังนั้นโค้ช ผู้ฝึกสอนและผู้ปกครอง ควรให้นักกีฬารู้ถึงประโยชน์จากการเล่นเทนนิส คุณค่าของเวลา งบประมาณค่าใช้จ่าย หรืออื่นๆ ที่จะต้องสูญเสียเพื่อแลกกับการเป็นนักกีฬาเทนนิสที่ดี

ปัจจัยด้าน “โอกาสทางสังคม” เช่น เล่นเทนนิสแล้วได้รับการยอมรับจากสังคมมากขึ้น ได้เป็นผู้เล่น ได้รางวัล และได้อันดับที่ดีขึ้น และมีโอกาสที่ดีทางสังคมมากขึ้น ถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ผลักดันให้นักกีฬาเทนนิส

เยาวชนไทยมีความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสมากยิ่งขึ้น ข้อค้นพบในประเด็นนี้ถือเป็นหลักฐานการวิจัยที่ค้นพบใหม่ ซึ่งมีความแตกต่างผลการวิจัยอื่นๆ ที่ผ่านมา (Choosakul, 2004; Vongjaturapat et al., 2004) ปัจจัยด้านโอกาสทางสังคมของนักกีฬาโดยรวม จากการศึกษาที่ผ่านมาอาจจะมีผลที่ไม่เด่นชัดเหมือนกับกีฬาเทนนิส ซึ่งปัจจุบันจะสังเกตได้ว่า เทนนิสเป็นกีฬาที่ได้รับความสนใจและได้รับการยอมรับจากสังคมค่อนข้างสูง จึงเป็นเหตุเป็นผลที่นักกีฬาเยาวชนไทยจะมีความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิส โดยมีปัจจัยด้านโอกาสทางสังคมเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสนับสนุน อย่างไรก็ตามในมุมมองทางจิตวิทยาการกีฬา ปัจจัยด้านโอกาสทางสังคมซึ่งถือว่าเป็นลักษณะของแรงจูงใจภายนอกอย่างหนึ่งที่สามารถอธิบายถึงลักษณะพฤติกรรมทางการกีฬานักกีฬาได้ ซึ่งอาจจะได้เพียงในบางโอกาสหรือชั่วคราวเท่านั้น แต่ก็อาจจะยังไม่สามารถอธิบายลักษณะพฤติกรรมทางการกีฬาที่เป็นไปอย่างยั่งยืน ยาวนาน หรือไม่เลิกราได้ชัดเจนเท่ากับแรงจูงใจภายในอื่นๆ ในทางปฏิบัติสำหรับการส่งเสริมหรือกระตุ้นให้นักกีฬาเทนนิสได้รับโอกาสทางสังคมมากขึ้น อาจจะต้องมีขอบเขตหรือกำหนดเงื่อนไขในการให้โอกาสทางสังคมนั้นๆ กับนักกีฬา โดยให้เป็นไปตามหลักการและทฤษฎีของการให้แรงจูงใจ

สำหรับปัจจัยด้าน “การรับรู้ความสามารถ” พบว่าเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสของนักกีฬาเยาวชนไทย สอดคล้องกับผลที่ได้จากการวิจัยที่ผ่านมาค่อนข้างชัดเจน (Choosakul, 2004; Vongjaturapat et al., 2004) จึงสามารถสรุปได้ว่า เมื่อนักกีฬาเทนนิสรับรู้ว่าคุณมีความสามารถในการเล่นจะทำให้เกิดความสนใจและมุ่งมั่นกับการเล่นกีฬาเทนนิสของตนเอง สอดคล้องกับที่ Roberts (1992) กล่าวว่าไว้ว่า การรับรู้ความสามารถเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเล่นกีฬาของนักกีฬา วิธีการที่นักกีฬาจะรับรู้ระดับความสามารถในการเล่นของตนเองนั้น โค้ช ผู้ฝึกสอน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถสร้างให้เกิดได้หลายวิธี ไม่ใช่เพียงแต่การรับรู้จากผลแพ้-ชนะหรือการจัดอันดับมือเท่านั้น เช่น การชมเชยหรือบอกนักกีฬา เมื่อนักกีฬาสามารถเล่นหรือทำทักษะนั้นได้ดี หากทักษะไหนยังไม่ดีก็ต้องบอกและหาแนวทางการแก้ไขต่อไป ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นระหว่างการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน เมื่อนักกีฬาแสดงความสามารถได้ดี นักกีฬาควรได้รับทราบข้อมูลย้อนกลับที่บ่งบอกถึงความสามารถนั้น

ส่วนปัจจัยด้านอื่นๆ ที่ไม่พบว่ามีอิทธิพลต่อความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสของนักกีฬา ได้แก่ “ความรู้สึกในทางลบ (รู้สึกเบื่อ ไม่สนุก ไม่ท้าทาย ไม่มีความสุข)” “การมีทางเลือกอื่นๆ (อยากทำกิจกรรมอื่นๆ ที่ไม่ใช่เล่นเทนนิส)” “การสนับสนุนทางสังคม (พ่อ-แม่ ผู้ปกครอง โค้ช ผู้ฝึกสอน และคนรอบข้าง ต่างยอมรับสนับสนุนและให้ความสำคัญต่อการเล่นเทนนิส)” และ “ข้อจำกัดทางสังคม (รู้สึกกดดันจากพ่อ-แม่ ผู้ปกครอง โค้ช ผู้ฝึกสอน และคนรอบข้าง สนามฝึกซ้อม ฯลฯ)” ผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทย ซึ่งล้วนเป็นคนที่ฐานะทางเศรษฐกิจที่ค่อนข้างดี ครอบครัวหรือผู้ปกครองสามารถสนับสนุนได้เต็มที่ (ทั้งด้านอุปกรณ์ เวลา การเงิน การเดินทางหรือการจัดหาผู้สอนที่มีความสามารถมาฝึกซ้อม) ทำให้นักกีฬาโดยส่วนใหญ่ได้รับการฝึกซ้อมที่ดีและมีความพร้อม นักกีฬาจึงมีความรู้สึกหรือรับรู้ว่าเขาไม่มีข้อ จำกัดหรือกดดันจากสังคมรอบข้าง อย่างไรก็ตาม การสนับสนุนในทางบวกและวิถีทางการสนับสนุนนักกีฬาเพื่อหลีกเลี่ยงหรือลดความรู้สึกในทางลบที่จะเกิดขึ้น ยังคงมีความจำเป็นต่อไป แม้ว่าผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ความรู้สึกในทางลบที่เกิดขึ้นกับนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทยยังอยู่ในระดับที่ไม่แสดงผลทำให้นักกีฬามีความมุ่งมั่นลดลงก็ตาม แต่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องก็ไม่ควรละเลย

โมเดล 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการทำนายความสนุกสนานในการเล่นเทนนิสของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทย ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า มีองค์ประกอบ 5 ด้านที่มีอิทธิพลต่อความสนุกสนานในการเล่นของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนไทย คือ “การลงทุนในการเล่นและการเสียสละส่วนตัว (ทุ่มเทเวลา เสียสละบางอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งการเล่นกีฬา)” “โอกาสที่ได้รับการยอมรับ (ได้รับการยอมรับจากเพื่อน ได้รับชื่อเสียง รางวัล หรือการยอมรับจากการเป็นนักกีฬาเทนนิส)” “การสนับสนุนทางสังคม (บุคคลรอบข้างและสังคม ยอมรับและสนับสนุนในการเป็นนักกีฬาเทนนิส)” “ความรู้สึกในทางลบ (รู้สึกไม่สนุก เบื่อหน่าย เศร้าใจ และไม่มีความสุขในการเล่นเทนนิส)” และ “การรับรู้ความสามารถ (รู้ตัวเองว่าเก่ง ทักษะดี/ไม่ดี หรือ ประสบผลสำเร็จหรือไม่)” ซึ่งผลการวิจัยโดยส่วนใหญ่สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ผ่านมาทั้งในประเทศ (Choosakul, 2004; Vongjaturapat et al., 2004) และในต่างประเทศ (Scanlan, Simons, Carpenter, Schmidt, & Keeler, 1993; Carpenter, 1995; Carpenter & Coleman, 1998; Weiss et al., 2001)

องค์ประกอบแรก ที่มีผลต่อความสนุกในการเล่นเทนนิส คือ ความรู้สึกคุ้มค่าต่อการลงทุนในการเล่นและเสียสละส่วนตัว ผลการวิจัยพบว่า นอกจากความรู้สึกดังกล่าวจะมีอิทธิพลโดยตรงต่อความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสแล้ว ยังพบว่าองค์ประกอบนี้มีอิทธิพลมากที่สุดต่อความสนุกสนานในการเล่นเทนนิสของนักกีฬาเยาวชนไทยด้วย การส่งเสริมและกระตุ้นให้นักเทนนิสให้เกิดความรู้สึกว่าการเล่นเทนนิสคุ้มค่า และมีประโยชน์ต่อตนเองและคนรอบข้างอย่างไร และทุ่มเทเวลา เสียสละกิจกรรมบางอย่างเพื่อให้ได้เล่นเทนนิส จึงน่าจะเป็นเป้าหมายแรกที่ผู้ฝึกสอนกีฬาหรือผู้ปกครองนักกีฬาเทนนิส เยาวชนไทย ควรให้ความสำคัญ

องค์ประกอบด้าน “โอกาสที่จะได้รับ” พบว่าเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความสนุกสนานในการเล่นเทนนิสของนักกีฬาเยาวชนไทย แม้ว่าองค์ประกอบด้านนี้จะไม่มีอิทธิพลโดยตรงต่อการเพิ่มระดับความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสก็ตาม แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเป็นองค์ประกอบที่มีผลโดยอ้อมต่อความมุ่งมั่นด้วยเหตุนี้ในทางปฏิบัติจึงยังมีความจำเป็นที่นักเทนนิสสมควรจะได้มีโอกาสที่ได้อยู่กับเพื่อนนักเทนนิสด้วยกันในระหว่างแข่งขัน และฝึกซ้อม การซ้อมเป็นกลุ่มก็ยังมีผลจำเป็นอยู่ เช่นเดียวกับการซ้อมเดี่ยว หรือได้รับการยอมรับจากการเป็นที่เขาเป็นนักกีฬาเทนนิส จะมีผลโดยตรงต่อการเล่นเทนนิสอย่างสนุกสนาน มีความสุข ไม่เบื่อหน่าย ท้ายที่สุดก็นำไปสู่พฤติกรรมเป็นนักกีฬาเทนนิสที่มีความมุ่งมั่นต่อไป

ส่วนองค์ประกอบด้าน “การสนับสนุนทางสังคม” ผลการวิจัยเป็นไปในลักษณะเช่นเดียวกับองค์ประกอบด้าน “โอกาสได้รับการยอมรับ” ซึ่งพบว่าหากนักกีฬาได้รับการสนับสนุนและยอมรับจากบุคคลรอบข้างและสังคม จากการเป็นนักกีฬาเทนนิสแล้ว จะมีผลโดยตรงให้นักกีฬามีความสนุก มีความสุข หรือไม่เบื่อหน่ายกับการเล่นเทนนิสต่อไป ดังนั้นในทางปฏิบัตินักกีฬาควรได้รับการส่งเสริมสนับสนุนทางสังคมในลักษณะต่างๆ เช่น การกระตุ้นและสนับสนุนโดยพ่อแม่ ผู้ปกครอง เพื่อนๆ โค้ช หรือผู้ฝึกสอน รวมบุคคลสำคัญอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของไม้เทนนิส การมีโค้ชในการฝึกซ้อม การหาแนวทางที่จะช่วยสนับสนุนเท่าที่จะทำได้ และองค์ประกอบด้าน “ความรู้สึกในทางลบ” ผลการวิจัยพบว่า เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกในทางลบแล้วจะมีผลโดยตรง (ในทางกลับกัน) ต่อความสนุกสนานและมีความสุขในการเล่นเทนนิส ทำให้การเล่นลดต่ำลง ไม่มุ่งมั่นทุ่มเทในการเล่น บุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬาเทนนิสจึงควรจะต้องรับรู้ร่วมกันและช่วยกันพยายามจัดบรรยากาศทั้งในการฝึกซ้อมหรือการจัดการในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวนักกีฬาให้เป็นบรรยากาศที่สร้าง

แรงจูงใจ และทำให้เกิดความรู้สึกในทางลบน้อยที่สุด เช่น พยายามหลีกเลี่ยงบรรยากาศที่เครียด นำเบื่อ ไม่สนุก ไม่ตื่นเต้นหรือไม่ทำท่าย การดำหนิติเตียน

องค์ประกอบสุดท้าย คือ “การรับรู้ความสามารถ” ผลการวิจัยครั้งนี้ยืนยันถึงผลของการรับรู้ความสามารถของตัวนักกีฬาเองว่ามีสำคัญมากอีกประการหนึ่ง เนื่องจากพบว่า หากนักกีฬาได้รับรู้ความสามารถในการเล่นเทนนิสของตนเองแล้ว นอกจากจะเป็นผลโดยตรงต่อการเพิ่มความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสให้มากขึ้นแล้ว นักกีฬายังมีเกิดความสุขสนุกสนาน มีความสุข และไม่เบื่อหน่ายกับการที่ใช้ชีวิตเป็นนักกีฬาเทนนิส ดังนั้นองค์ประกอบด้านนี้จึงเป็นสิ่งที่จำเป็น (อันดับต้นๆ) ในการประยุกต์ใช้กับการฝึกซ้อมและการจัดการต่างๆ กับตัวนักกีฬา

ส่วนองค์ประกอบที่ไม่มีผลต่อความสนุกสนานของนักกีฬาเยาวชนเทนนิสไทย จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ประกอบไปด้วย องค์ประกอบด้าน “ทางเลือกอื่นๆ (กิจกรรมอื่นๆ ที่น่าสนใจหรือนักกีฬาอยากจะทำนอกเหนือจากการเล่นเทนนิส)” และ “ข้อจำกัดทางสังคม (สนามฝึกซ้อมมีน้อย ค่าใช้จ่ายสูง การเดินทางที่ใช้เวลานาน ฯลฯ)” มากกว่านั้นยังพบว่าองค์ประกอบทั้งสองนี้ไม่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มระดับความมุ่งมั่นของนักกีฬาในทางตรง ผลการวิจัยแสดงให้เห็นได้ว่าหากเราต้องการจะให้นักกีฬาเทนนิสเล่นเทนนิสอย่างสนุกสนานและมุ่งมั่นแล้วนั้น องค์ประกอบทั้งสองด้านจัดเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญน้อยที่สุดที่จะต้องให้ความสำคัญเมื่อเทียบกับองค์ประกอบอื่นๆ

นอกจากนี้ ยังมีองค์ประกอบด้าน “โอกาสทางสังคม (สิ่งที่นักกีฬามีโอกาสหลายๆอย่างจากการเป็นนักกีฬาเทนนิส เช่น การเดินทาง การได้มีโอกาสท่องเที่ยว หรือ การได้รู้จักการใช้ชีวิตในสังคมมากกว่าคนอื่น)” ที่พบว่า เป็นองค์ประกอบที่ไม่มีผลต่อความสนุกสนานในการเล่นของนักกีฬาเทนนิส แต่อย่างไรก็ตาม ในประเด็นนี้ยังอาจจะต้องมีความสำคัญและจำเป็นสำหรับการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติ เพราะถึงแม้องค์ประกอบนี้จะไม่มีอิทธิพลโดยตรงต่อความสนุกสนานในการเล่น หากแต่ยังมีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมของความมุ่งมั่นของนักกีฬา สำหรับแนวทางในการปฏิบัติเพื่อการกระตุ้นหรือให้โอกาสทางสังคมที่เหมาะสมกับนักกีฬาเทนนิสก็คือ การพานักกีฬาฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขัน ในสนามต่างๆ เป็นระยะๆ การสอนให้นักกีฬาได้เรียนรู้และเข้าใจการใช้ชีวิตในสังคม และการอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ

การประยุกต์ใช้และการวิจัยต่อไป

ในการนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้ควรต้องพิจารณาในรายละเอียดว่าต้องการเน้นที่จะพัฒนาหรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักกีฬาให้เกิดความมุ่งมั่นหรือความสนุกสนานเป็นหลัก หากต้องการพัฒนาด้านความมุ่งมั่น ปัจจัยสำคัญที่ควรต้องให้ความสำคัญในการปรับหรือกระตุ้นนักกีฬา คือ “การรับรู้ความสามารถ” “ความสนุกสนาน” “ความคุ้มค่าต่อการลงทุนและเสียสละ” และ “โอกาสทางสังคม” ในขณะที่หากต้องการที่สร้างความสนุกสนานให้กับนักกีฬาก็ควรคำนึงในองค์ประกอบสำคัญๆ คือ “การรับรู้ความสามารถ” “ความรู้สึกในทางลบ” “ความคุ้มค่าต่อการลงทุนและเสียสละ” “การยอมรับในโอกาส” และ “การสนับสนุนทางสังคม” และหากต้องการพัฒนาหรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนักกีฬาให้ได้อย่างมุ่งมั่น พร้อมๆ กับมีบรรยากาศของความสนุกสนานร่วมด้วย ก็ควรพิจารณาหรือคำนึงในองค์ประกอบต่างๆ ทั้งหมดตามที่กล่าวมาไปพร้อมๆ กัน

ควรมีการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของความมุ่งมั่นในนักกีฬาเทนนิสไทย ให้มีความเฉพาะในแต่ละกลุ่มนักกีฬา เช่น การศึกษานักกีฬาในแต่ละเพศ แต่ละวัย และแต่ละระดับความสามารถ รวมทั้งการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรองค์ประกอบภายในโมเดลความมุ่งมั่นในการเล่นเทนนิสร่วมกับตัวแปรอื่นๆ ทั้งทางด้านจิตวิทยาและสรีรวิทยา ทั้งนี้เพื่อช่วยให้มีความเข้าใจที่ชัดเจนมากขึ้นในส่วนของพฤติกรรมของนักกีฬา และวิธีการหรือแนวทางในการกระตุ้นส่งเสริมให้นักกีฬามีแรงจูงใจในการเล่นเทนนิสให้ได้สูงสุดเต็มศักยภาพ เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาในเชิงทฤษฎี ดังนั้นการขยายผลการวิจัยไปสู่ข้อมูลหรือผลการวิจัยในทางปฏิบัตินั้นเป็นสิ่งจำเป็นที่นักวิจัย นักจิตวิทยาการกีฬาและโค้ช ควรให้ความสนใจในการทำวิจัยครั้งต่อไป เช่น การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action research) หรือ การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- ชัยรัตน์ ชูสกุล. 2544. การประเมินการควบคุมความสนใจและความมุ่งมั่นในการกีฬา: ความเชื่อถือได้และความเที่ยงตรง. *จิตวิทยาการกีฬาประยุกต์*. 1(1), 33-46.
- Bentler, P. M. (1990). Comparative fit indices in structural models. *Psychological Bulletin*, 107(2), 238-246.
- Brickman, P. (1987). **Commitment, Conflict, and Caring**. Englewood Cliffs, NJ: Prince-Hall.
- Browne, M. W., & Cudeck, R. (1993). Alternative ways of assessing model fit. In K.A. Bollen, & J. S. Long (Eds.). **Testing structural equation models** (pp. 445-455). Newbury Park, CA: Sage.
- Carpenter, P.J. (1995). Modification and extension of the sport commitment model. *Journal of Sport and Exercise Psychology*, 17 (Supplement), S37.
- Carpenter, P.J., & Coleman, R. (1998). A longitudinal study of elite youth cricketers' commitment. *International Journal of Sport Psychology*, 29(3), 195-210.
- Carpenter, P.J., Scanlan, T.K, Simons, J.P., & Lobel, M. (1993). A test of the sport commitment model using structural equation modeling. *Journal of Sport and Exercise Psychology*, 15(2), 119-133.
- Choosakul, C. (2004). The sport commitment model: Validating and structural relationships with Thai high school and intercollegiate athlete populations. **Doctoral dissertation**, Burapha University.
- Choosakul, C. & Vongjaturapat, V. (2003). Psychometric development of the sport commitment model scale for Thai youth athletes. **The 4th ICHPER.SD Asia Congress proceeding**. Thai Association for Health, Physical Education and Recreation (TAHPER), Thailand.
- Choosakul, C., Vongjaturapat, V., & Tayraukham, S. (2004) A test of the sport commitment model in a Thai Youth Athlete Populations. Presented at the **28th International Congress of Psychology (ICP2004)**, The Chinese Psychological Society, China.
- Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. *Psychometrika*, 16 (3), 297-334.

- Orlick, T. (1990). **In Pursuit of Excellence; How to Win Sport and Life through Mental Training.** Champaign, IL; Human Kinetics.
- Roberts, G.C. (1992). **Motivation in sport and exercise.** Champaign, IL: Human Kinetics.
- Scanlan, T.K., Simons, J.P., Carpenter, P.J., Schmidt, G.W., & Keeler, B. (1993). The sport commitment model: Measurement development for the youth-sport domain. **Journal of Sport and Exercise Psychology**, 15(1), 16-38.
- Steiger, J.H. (1990). Structural model evaluation and modification: An interval estimation approach. **Multivariate Behavioral Research**, 25(1), 173-180.
- Tucker, L.R., & Lewis, C. (1973). A reliability coefficient for maximum likelihood factor analysis. **Psychometrika**, 39(1), 1-10.
- Vongjaturapat, V., Choosakul, C., & Tayraukham, S. (2004). The Role of Sport Enjoyment: A Test of the Mediation Hypothesis in the Sport Commitment Model with Thai Youth Athletes. Presented at the 28th **International Congress of Psychology (ICP2004)**, The Chinese Psychological Society, China.
- Weiss, M.R., Kimmel, L.A., & Smith, A.L.(2001). Determinations of sport commitment among junior tennis players: Enjoyment as a mediating variable. **Pediatric Exercise Science**, 13(1), 131-144.